

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **N. V. D.**, nar. xxxxxx, xxxxx státní příslušnosti
s adresou pro ubytování v ČR podle žaloby: P.
zast. Mgr. Markem Sedlíkem, advokátem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra** (odbor azylové a migrační politiky)
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

za účasti: **D. T. A.**, nar. xxxxxx (jako osoby zúčastněné na řízení)
bytem P.

o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2020 č. j. OAM-3809-18/DP-2020

t a k t o :

- I. Žaloba ze zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se domáhá u Městského soudu v Praze (dále „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2020 č. j. OAM-3809-18/DP-2020, kterým žalovaný rozhodl o žalobcově žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), tak, že žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje:

zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 46 odst. 3 ve spojení s ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců neudělil, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

[2] Žalobce především namítá nedostatečné posouzení důsledku trestu za spáchání přečinu, který podle žalobce není tak závažný, jakož i nedostatečné posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života s ohledem na manželku žijící v České republice od dětství) a roční dítě (narozené v České republice v roce ...), mající (oba) trvalý pobyt na území České republiky, s tím, že tento rodinný život bude moci zde vést s ohledem na záznam v rejstříku trestů až poté, kdy jeho odsouzení bude zahlazeno.

[3] Žalovaný podle žalobce dále nezohlednil fakt, že podle ust. § 105 odst. 1 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*tr. z.*“), může žalobce žádat o zahlázení odsouzení až po uplynutí tří let od výkonu trestu vyhoštění. Až do zahlázení odsouzení tak nemůže uspět se žádostí o sloučení rodiny. Žalobce má za to, že byl odsouzen za přečin nízké závažnosti, a vyslovuje domněnku, že se na něho vztahuje směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, a že žalovaný ani nepřihlédl k Úmluvě o právech dítěte (publikovanou pod č. 104/1991 Sb.).

[4] Žalovaný nevzal podle žalobce v úvahu ani situaci související s epidemií koronaviru.

[5] Zároveň žalobce uplatnil (a to na prvním místě) i procesní námitku, že ust. § 168 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), výslovně nestanoví, že proti rozhodnutím, která jsou v tomto ustanovení vyjmenována, nelze podat správní odvolání. Žalobce uvádí, že citované ustanovení však výslovně nestanoví, že proti rozhodnutím, která jsou v něm vyjmenována, nelze podat odvolání. Žalobu pak podává z opatrnosti v souladu s daným procesním poučením.

[6] Žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby jako nedůvodné.

[7] K první žalobní námitce týkající se procesní otázky, a to přípustnosti či nepřípustnosti odvolání proti rozhodnutím vyjmenovaným v ust. § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvádí, že v případě tohoto ustanovení zákonodárce namísto výslovného vyloučení řádného opravného prostředku popsal důsledek, který takové vyloučení provází, tedy stav, kdy právní moc nastává již oznámením rozhodnutí účastníku řízení. připomíná, že i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 5. 2011 ve věci sp. zn. 2As 37/2011 dospěl interpretací k obdobnému závěru.

[8] K druhé námitce týkající se dopadu do soukromého a rodinného života v souvislosti s epidemií koronaviru uvádí, že není kompetentní k predikci vývoje světové pandemie koronaviru ani v České republice, ani ve Vietnamu. Zásadně se však neztotožňuje s tvrzením, že by vlivem pandemie docházelo k nepředvídatelným změnám pravidel pro cestování a spojování rodin. Žalovaný uvádí, že posoudil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života nejenom žalobce, ale celé rodiny. Připomíná, že sám

žalobce v průběhu řízení na konto svých rodinných vztahů včetně vztahu ke svému synovi nic konkrétního neuvedl.

[9] Žalovaný rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008 č. j. 7 As 21/2008-101, podle něhož test poměřování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností a rodinného života takového cizince vyložil tak, že *zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat být jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.*

[10] Městský soud posoudil žalobu a přezkoumal napadené rozhodnutí bez jednání, neboť oba účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili, žalobce k výzvě soudu a žalovaný ve vyjádření k žalobě [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[11] Napadená rozhodnutí přezkoumal městský soud v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkumu vyšel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobu neshledal důvodnou.

[12] Ust. § 42a zákona o pobytu cizinců upravuje podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu cizince za účelem společného soužití rodiny na území.

[13] Podle ust. § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu obdobně odstavec 1 věta druhá cit. ustanovení a § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vztahující se na dlouhodobé vízum.

[14] Podle ust. § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra neudělí cizinci dlouhodobé vízum (obdobně povolení k dlouhodobému pobytu), s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 cit. zákona, jestliže cizinec *a)* nesplňuje podmínku trestní záchovalosti (§ 174 zákona o pobytu cizinců), nebo *b)* v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, a to za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza (nepovolení dlouhodobého pobytu) budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza (nepovolení dlouhodobého pobytu). Při posuzování přiměřenosti Ministerstvo vnitra přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

[15] Podle ust. § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá *a)* ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, *b)* v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu. Za účelem doložení trestní záchovalosti si příslušný orgán vyžádá podle ust. § 174 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výpis z evidence Rejstříku trestů. Trestní záchovalost se dokládá podle ust. § 174 odst. 3 zákona o pobytu cizinců výpisem

Shodu s prvopisem potvrzuje:

z evidence Rejstříku trestů, který není starší 6 měsíců, nebo obdobnými doklady vydanými státem, jehož je cizinec občanem, jakož i státy, v nichž se cizinec zdržoval v posledních 3 letech nepřetržitě po dobu delší než 6 měsíců; v případě, že stát takový doklad nevydává, lze jej nahradit čestným prohlášením.

[16] Ust. § 174a zákona o pobytu cizinců pak upravuje posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona na cizince, mj. s ohledem na závažnost a druh jeho protiprávního jednání.

[17] Z výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 30. 6. 2020, založeného ve správním spise, vyplývá datum rozhodnutí (15. 7. 2016) a právní moc (21. 10. 2016) trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ve věci sp. zn. 6 T 93/2016, dále že se jednalo o úmyslný trestný čin (přechin) podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. z., o vyhoštění jmenovaného, o výměru trestu v délce 18 měsíců, s výkonem k 21. 4. 2018.

[18] Městský soud se ztotožňuje s argumenty, které žalovaný vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí i ve vysvětlení podaném ve vyjádření k žalobě. Se žalovaným se shoduje jak v jeho skutkových zjištěních, tak i v jeho skutkovém a právním posouzení důsledků žalobcovy trestní nezachovalosti, tedy posouzení závažnosti spáchaného trestného činu a jeho důsledků, které nyní žalobce musí nést ve svém soukromém a rodinném životě.

[19] První žalobní námitku považuje městský soud v souvislosti s věcným problémem sporu za zavádějící a procesně marginální. Je pravdou, že ust. § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v novelizovaném znění uskutečněném zákonem č. 176/2019 Sb. zavedlo ve vyjmenovaných věcech zákona o pobytu cizinců jednoinstanční správní řízení, které končí rozhodnutím nabývajícím právní moci jeho oznámením (doručením). Úmyslem zákonodárce nepochybně nebylo vybočit z tradičního procesualistického a právníky samozřejmého pojetí, které lze stručně shrnout do tezí, že 1) odvolání je ve všech typech správních a soudních řízeních řádným opravným prostředkem a že 2) jeho podáním dochází mj. k tzv. suspenzivnímu účinku, který spočívá v tom, že v důsledku řádného opravného prostředku (odvolání, v některých procesních řádech stížnosti či rekursu) podaného ve stanovené lhůtě dochází k odložení nabytí právní moci takového napadeného rozhodnutí. Jak správně poukazuje žalovaný na str. 2 vyjádření k žalobě, zákonodárce vyjádřil jednoinstančnost tohoto konkrétního řízení a vyloučení odvolání „jen jinými slovy“, totiž že „rozhodnutí je již v právní moci“.

[20] Jestliže tedy zákonodárce v citovaném ustanovení vyjímává jedno po druhém správní rozhodnutí, které „nabývá právní moci jeho oznámením“, nemá městský soud žádnou interpretací pochybnost v tom, že proti takovému rozhodnutí nelze podat řádný opravný prostředek (odvolání) ve správním řízení. Logickým i gramatickým výkladem lze k tomu závěru dospět mj. i připomenutím dikce ustanovení § 85 odst. 1 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, aniž by snad bylo potřeba jednotlivá zákoná ustanovení publikovaná ve Sbírce zákonů žalobci blíže připomínat.

[21] Věcně, pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do osobního a rodinného života, se městský soud ztotožňuje se závěrem napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rozhodnutí, jakož i vysvětlením podaným ve vyjádření k žalobě, zejména pak k přílehlavému odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2008-101 a jeho závěry, které byly citovány výše pod bodem [9]. Nelze nepřipomenout ani časovou osu života žalobce, kdy k jeho trestnímu odsouzení Obvodním soudem pro Prahu 4 ve věci sp. zn. 6 T 93/2016 došlo již v roce 2016 (jak vyplývá z výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 30. 6. 2020), syn se žalobci narodil v roce 2019 a k případnému zahlazení odsouzení může dojít po třech letech od výkonu trestu, tedy již v roce 2021.

[22] Městský soud se ztotožňuje se žalovným i v závěru, že citovaná směrnice není na žalobcův případ příhodná a že ani Úmluva o právech dítěte nezaručuje poby rodičů v témže státě či v zemi, kterou si sami zvolí, jak již bylo i judikováno Evropským soudem pro lidská práva.

[23] Městský soud se zozožňuje i s názorem žalovaného při posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, že ani povinnost mít na zřeteli nejlepší zájem nezletilého dítěte neznamena, že okamžitě a automaticky bude umožněn pobyt cizinci, když o jeho trestní nezachovalosti není věcných pochyb (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020 č. j. 5 Azs 220/2019-33).

[24] Ze správního spisu i napadeného rozhodnutí navíc vyplývá, že žalobce ani neunesl břemeno tvrzení, natož břemeno důkazní o takovém tvrzení, pokud jde o přiblížení všech relevantních otázek a odpovědí na ně, co se týče charakteru jeho rodinného života ve vazbě na manželku a roční dítě, žijící na území České republiky na základě pobytového oprávnění. Ani manželka žalobce jako osoba zúčastněná na řízení nesdělila městskému soudu žádné podrobnosti předmětného soužití kromě slov, že nechce být sama se synem a že byl odsouzen, ale za nic vážného.

[25] Nezbyvá, než aby žalobce strpěl právní situaci, do níž se dostal svým přičiněním, a tuto situaci řešil při první možnosti zahlazení svého odsouzení, což bude v příštím roce.

[26] Městský soud proto z výše uvedených důvodů zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

[27] Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl v řízení procesně úspěšný a že žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu žádné procesní náklady nad rámec jeho běžných úředních činností, městský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, jak je uvedeno ve druhém výroku tohoto rozsudku.

[28] V projednávaném případě městský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti, které by měly finanční nákladovou povahu, a proto rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., jak je uvedeno ve třetím výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

Shodu s prvopisem potvrzuje:

zůstalo soudu a každý účastník včetně osoby zúčastněné na řízení dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. prosince 2020

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu